

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **S. K.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2016, č. j. CPR-14416-3/ČJ-2016-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2016, č. j. 1 A 62/2016 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaná **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 4. 10. 2016, č. j. 1 A 62/2016 - 34 (dále „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2016, č. j. CPR-14416-3/ČJ-2016-930310-V240 (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 5. 2016, č. j. KRPA-171304-17/ČJ-2016-000022 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), a to tak, že uloženou dobu vyhoštění zkrátila z 1 roku na 6 měsíců, ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Dle napadeného rozhodnutí bylo tudíž žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a

o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 6 měsíců.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaná uvedla, že skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců účastník řízení naplnil tím, že na území České republiky pobýval od 5. 4. 2016 do 4. 5. 2016 bez platného oprávnění k pobytu. Žalovaná na základě vyjádření dospěla k závěru, že u žalobce se nejedná o případ, kdy by sdílel společnou domácnost s občanem EU, jeho maďarskou přítelkyní, neboť tato jej na území ČR pouze navštěvuje. K argumentaci, že v současné době se k němu stěhuje, žalovaná uvedla, že přítelkyně se za ním stěhuje v době, kdy je s ním vedeno řízení o vyhoštění z území, přičemž nic jim nebrání vést společný život na Ukrajině, kde žalobce vlastní rodinný dům, ve kterém jeho přítelkyně většinu času pobývala. Žalovaná dospěla k závěru, že s ohledem na provedenou změnu délky doby vyhoštění z 1 roku na 6 měsíců, po kterou nemá být účastníku řízení umožněn vstup na území členských států Evropské unie, není vydání napadeného rozhodnutí nepřiměřené.

V **žalobě** žalobce tvrdil, že rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřiměřené ve vztahu k narušení jeho soukromého a rodinného života a správní orgán v tomto ohledu nedostatečně zjistil skutkový stav. Ani snížení doby vyhoštění z původních 12 měsíců na 6 měsíců na daném závěru nic nemění. Žalovaná mu měla udělit pouze povinnost opustit území. V důsledku správního vyhoštění nebude mít již v budoucnu možnost získat v ČR pobytové oprávnění. S přítelkyní maďarské národnosti aktuálně sdílí společnou domácnost. Z domovského státu přitom nebude moci splácet dluhy. V případě návratu do země původu bude muset narukovat na vojnu, což by jej mohlo ohrozit na životě. Žalovaná neprovedla jeho výslech, protokol o vyjádření účastníka má pouze charakter podání vysvětlení. Správní orgány měly vyslechnout jeho manželku. V žalobě dále namítl, že správní orgán I. stupně nezachoval sedmidenní lhůtu pro vydání rozhodnutí.

Městský soud **napadeným rozsudkem** žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že souhlasí se závěry správních orgánů. Žalobce opíral svou argumentaci především o vztah s maďarskou přítelkyní, s níž začal v průběhu řízení o správním vyhoštění žít na společné adrese v České republice. Žalovaná jeho vztah vzala v úvahu, přičemž však zároveň učinila závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Žalobce svůj vztah s partnerkou přesunul do ČR teprve v době po vydání prvostupňového rozhodnutí, tj. v období, kdy již nemohl spoléhat, že zde bude moci pobývat trvale. Fungoval-li žalobcův vztah s jeho přítelkyní až do května 2016 v režimu, kdy ona žila do 4. 5. 2016 střídavě v Maďarsku a na Ukrajině a do ČR jezdila pouze na návštěvy, není soudu zřejmé, jak dané soužití naruší skutečnost, že žalobce bude žít půl roku právě na Ukrajině. Žalobce dne 4. 5. 2016 uvedl, že společnou domácnost nesdílejí, a až v odvolání ze dne 20. 5. 2016 konstatoval, že u něj v ČR přítelkyně bydlí. Žalobcův partnerský vztah však neobstojí dle měřítek § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť postavení obdobné postavení rodinného příslušníka občana EU nelze přiznat každému cizinci okamžitě poté, co si najde partnera s občanstvím některé země EU a sdílí s ním společnou domácnost.

Městský soud se ztotožnil i s argumentací žalované, z jakého důvodu nepředstavují dluhy cizinců v České republice takovou překážku, pro kterou by nebylo možné realizovat jejich vyhoštění. Městský soud se neztotožnil se žalobní námitkou, že žalovaná nijak neposoudila, že žalobci hrozí povolání do armády. Žalovaná danou skutečnost posoudila a přezkoumatelným způsobem se k ní vyjádřila. Žalobce nedoložil, že by byl vůbec k výkonu vojenské služby povolán. Branná povinnost je jedním z občanských závazků vůči vlasti, přičemž dokonce

pokračování

ani případné tresty za její nevykonávání nejsou důvodem znemožňujícím vycestování cizince. Městský soud neshledal oprávněnými obavy žalobce, že mu správní vyhoštění znemožní získání budoucího pobytového oprávnění a fakticky se stane trvalým. Žalobce ničím nedokládá, že by bylo zavedenou praxí správních orgánů nepovolit pobyt cizincům, kteří byli dříve vyhoštěni. Naopak je třeba poukázat na § 122 zákona o pobytu cizinců, který připouští již v době trvání vyhoštění povolení krátkodobého pobytu, a rovněž i zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění, pomine-li důvod jeho uložení a z poloviny byla doba vyhoštění vykonána. Městskému soudu není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že by správní orgán při rozhodnutí o vyhoštění musel od zahájení řízení vyčkat 7 dní a teprve poté mohl ve věci rozhodnout. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř.“) stejně jako zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnou minimální délku řízení. Námitka vytykající výhradně přílišnou rychlost vyřízení věci, proto nemůže před soudem obstát.

Vyjádření účastníka řízení (žalobce) získané po zahájení řízení o správním vyhoštění nelze považovat za podání vysvětlení dle § 137 s. ř., jelikož šlo o úkon, který byl prováděn v rámci již probíhajícího správního řízení. Soud se neztotožnil s žalobcem v závěru, že měl být proveden výslech jeho přítelkyně (sám žalobce ji označuje za manželku, byť jejich sňatek nebyl prokázán). Je na úvaze správního orgánu, jaké důkazní prostředky si ke zjištění skutkového stavu zvolí, přičemž výslech účastníka řízení, jehož se žalobce dovolává, je dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců toliko fakultativním důkazem pro zjištění skutečného stavu věci. Městský soud skutkový stav, z něhož žalovaná vycházela, považuje za náležitě zjištěný. Ze všech výše uvedených důvodů městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Současně podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnosti byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 259/2016-21, přiznán odkladný účinek.

Stěžovatel v **kasační stížnosti** uvádí, že soud nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, zároveň sám zatížil své rozhodnutí nezákonností, když své rozhodnutí nepřesvědčivě zdůvodnil.

Podle stěžovatele bylo ve správním řízení porušeno ustanovení § 3, § 50 odst. 3, § 2 odst. 3 a 4 s. ř. Městským soudem nebyly náležitě vyhodnoceny jeho námitky ve vztahu k posouzení skutečného stavu věci, hodnocení provedených důkazů a námitek ve vztahu k možnosti naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění.

Stěžovatel na prvním místě akcentuje fakt, že ve vztahu k němu nebylo možné postupovat jako k běžnému cizinci, nýbrž z pohledu zákona privilegovaně, neboť stěžovatel je rodinným příslušníkem občana EU, přičemž v takových případech požaduje zákon o pobytu cizinců jiný postup a podmínky pro uložení správního vyhoštění. Správní orgány a městský soud obhajují svůj postup odkazem na nikoliv trvalý charakter vztahu stěžovatele a jeho partnerky, který však trvá více než jeden rok. V průběhu řízení bylo zjevné, že není správný závěr o tom, že vztah obou partnerů není trvalý. Stěžovatel předložil dostatek důkazů a dokladů o tom, že má být považován za rodinného příslušníka občana EU. Správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, respektive z provedených důkazů vyvodily nesprávné závěry. Městský soud nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, když vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se skutečným stavem věci.

Městský soud tak nesplnil požadavky na formu odůvodnění soudních rozhodnutí plynoucí z judikatury.

Městský soud podle stěžovatele pochybil především ve vztahu k přezkumu zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Správní orgány nedbaly požadavku uvedeného v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, když i přes zcela zásadní zásah do života stěžovatele vydaly rozhodnutí o správním vyhoštění, které je zcela nepřiměřené důvodům vedoucím k jeho vydání a zasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života stěžovatele. S ohledem na zavedenou správní praxi, kdy správní orgány vyhoštěným cizincům neumožňují návrat do země, se nucené opuštění republiky téměř jistě změni v opuštění trvalé. Správní orgán i městský soud přikládají váhu zcela jiným skutečnostem, než které jsou pro věc podstatné. Stěžovatel má na území ČR partnerku, se kterou plánuje společnou budoucnost. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušit napadený rozsudek a vrácení věci městskému soudu, alternativně též zrušení napadených rozhodnutí správních orgánů a přiznání nároku na náhradu nákladů řízení.

Žalovaná ve svém **vyjádření** uvedla, že zcela odkazuje na shromážděný spisový materiál, kdy je přesvědčena, že postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti. Stěžovatel pobýval v České republice na vízum za účelem podnikání od roku 2006, poté na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Stěžovatel měl poslední povolení k pobytu za účelem podnikání platné od 30. 4. 2014 do 29. 4. 2016. Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2016, které nabylo právní moci dne 5. 3. 2016, byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že stěžovatel přestal splňovat podmínku pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu, neboť bylo zjištěno, že neměl platné živnostenské oprávnění. Stěžovateli byla stanovena lhůta 30 dní k vycestování. Na území ČR má stěžovatel staršího bratra a starší sestru. Na Ukrajině žije jeho matka a stěžovatel tam vlastní rodinný dům. Má maďarskou přítelkyni, která za ním do České republiky jezdí na návštěvy, jinak pobývá v Maďarsku nebo v jeho domě na Ukrajině, kde podle vyjádření stěžovatele ze dne 4. 5. 2016 sdílí společnou domácnost. V odvolání ze dne 20. 5. 2016 stěžovatel uvedl, že přítelkyně u něj bydlí na území České republiky. V České republice má stěžovatel dluh na nezaplaceném sociálním pojištění a nesplacenou bankovní půjčku. Stěžovatel nezpochybňuje, že na území pobýval bez platného oprávnění k pobytu od 5. 4. 2016 do 4. 5. 2016.

Stěžovatel označil jako jeden z důvodů kasační stížnosti nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, když namítal, že městský soud nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě, a to námitky ve vztahu k posouzení skutečného stavu věci, hodnocení provedených důkazů a námitky ve vztahu k možnosti naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění.

pokračování

Nejvyšší správní soud předně posoudil napadený rozsudek z hlediska nepřezkoumatelnosti a dospěl k závěru, že je přezkoumatelný. Jeho odůvodnění je zcela srozumitelné, jsou z něj jasně seznatelné úvahy, jimiž se městský soud řídil, a obsahuje vypořádání veškerých žalobních námitek. Městský soud se vypořádal s námitkou proti použití podání vysvětlení jako důkazu, vypořádal se s námitkou, proč nehodnotil stěžovatele jako rodinného příslušníka občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců, a taktéž s námitkou zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, tedy vypořádal námitky ve vztahu k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění. Pokud stěžovatel v žalobě namítal, že žalovaná měla pro zjištění skutkového stavu vyslechnout jeho přítelkyni, i k tomu se městský soud podrobně v odůvodnění vyjádřil. Městský soud se v rámci žalobního tvrzení o nedostatečném zjištění skutkového stavu věci vypořádal i s námitkou, že není zcela pravdivé tvrzení, že stěžovatel pravidelně dojíždí na Ukrajinu. Napadený rozsudek proto nevykazuje žádné vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, veškerá citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz) ani pro nesrozumitelnost (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS).

Stěžovatel v kasační stížnosti obecně namítal, že soud nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, a poté vypočetl ustanovení správního řádu, která byla podle jeho názoru ve správním řízení porušena. V této souvislosti je třeba uvést, že stížní námitky musí být zcela jasně individualizované. Prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace, za žalobní bod považovat nelze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005 - 44). K tomu lze poukázat i na rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, Sb. NSS 2162/2011, z nichž vyplývá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. To lze analogicky vztáhnout i na řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 7 Azs 227/2015 - 49). Nejvyšší správní soud proto výše uvedenou kasační námitku mohl posuzovat pouze v obecné rovině a neshledal ji důvodnou. Podle Nejvyššího správního soudu se městský soud dostatečně zabýval postupem správních orgánů v dané věci, přičemž k tomuto postupu se vyjádří dále v rámci vypořádání konkrétních kasačních námitek.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval konkrétními námitkami z kasační stížnosti, a to námitkou, že stěžovatel je rodinným příslušníkem občana EU a dále námitkou, že rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, *(p)olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah,*

který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

Hodnocení, zda bude cizince brán jako rodinný příslušník občana Evropské unie, má v řízení o správním vyhoštění zásadní význam, protože z něho vyplývá, podle jakých ustanovení bude věc posuzována (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2010, č. j. 9 As 6/2010 – 73). Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že správní orgány a městský soud obhajují svůj postup odkazem na nikoliv trvalý charakter vztahu stěžovatele a jeho partnerky, s čím stěžovatel nesouhlasí. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná vycházela z vyjádření stěžovatele, že s přítelkyní v České republice nežije ve společné domácnosti, a společnou domácnost sdílí na Ukrajině v jeho domě. Většinu času je přítelkyně na Ukrajině v jeho domě nebo doma v Maďarsku. Žalovaná proto dospěla k názoru, že v tomto případě nejde o společné sdílení domácnosti na území České republiky. Pokud stěžovatel tvrdil, že přítelkyně se za ním v současné době stěhuje, žalovaná k tomu uvedla, že se za ním stěhuje v době, kdy už není držitelem platného oprávnění k pobytu, a je s ním vedeno řízení o správním vyhoštění. Oba si tak museli být vědomi, že jejich společný život na území České republiky za stávající situace není možný. Žalovaná tak podle názoru Nejvyššího správního soudu opřela své rozhodnutí o to, že stěžovatel s přítelkyní na území České republiky nesdílí společnou domácnost, ne o to, že by vztah nebyl trvalý. Žalobní námitka v žalobě byla formulována následujícím způsobem: „*V tomto směru zdůrazňuje především žalobce vztah se svojí přítelkyní, K. M., nar. X, k níž účastník řízení uvádí, že fakt, že za ním jezdí často do České republiky a v této době u něj bydlí, znamená, že sdílejí společnou domácnost jak na území České republiky, tak (v době, kdy účastník řízení, dle svého tvrzení, občas jede na Ukrajinu) na území země původu účastníka řízení a navíc se v současné době stěhuje na území České republiky, aby zde mohla s účastníkem řízení sdílet v společnou domácnost trvale*“. Městský soud k tomu poukázal na to, že stěžovatel a jeho přítelkyně až do rozhodnutí o správním vyhoštění nesdíleli společnou domácnost a ztotožnil se tak se závěry žalované, že rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do života stěžovatele. Dále městský soud konstatoval, že podle všeho žalobce směřoval skutková tvrzení k naplnění hypotézy § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, partnerský vztah však dle měřítek § 15a neobstojí. Městský soud se sice na tomto místě vyjádřil k trvalosti vztahu, nicméně nesplnění podmínek dotčeného ustanovení odvozoval i od toho, že počátek společného soužití byl žalobcem situován do velmi krátkého období.

Sdílení společné domácnosti je přitom jedna z podmínek, které dotčené ustanovení vyžaduje k tomu, aby mohl být cizinec považován za rodinného příslušníka občana EU. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2010, č. j. 9 As 6/2010 – 73 vyložil pojem „společná domácnost“ ve vztahu k předchozímu občanskému zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů) tak, že společnou domácností je třeba rozumět domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Nový občanský zákoník (zákon č. 89/2012 Sb.) legální definici pojmu „domácnost“ neobsahuje, to však samo o sobě neznamená, že by dosavadní judikatura k výkladu pojmu „domácnost“ nebyla použitelná při interpretaci pojmu „společná domácnost“ obsaženého v § 15a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 31. 5. 2016, 6 Azs 58/2016-40, bod 18). Pokud v den vydání rozhodnutí o správním vyhoštění 4. 5. 2016 stěžovatel tvrdil, že s přítelkyní vede společnou domácnost na území Ukrajiny, přičemž do České republiky přítelkyně pouze jezdí na návštěvy, nelze dospět k závěru, že by stěžovatel sdílel s přítelkyní společnou domácnost na území České republiky a splňoval tak podmínku § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud v rámci podání odvolání dne 20. 5. 2016 uvedl, že přítelkyně se za ním v současné době stěhuje na území ČR, aby s ním mohla sdílet společnou domácnost, nelze k datu vydání

pokračování

napadeného rozhodnutí (27. 7. 2016) hovořit o trvalém soužití ve společné domácnosti na území České republiky, bez ohledu na to, že do budoucna toto soužití stěžovatel s přítelkyní plánuje.

Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěry městského soudu a žalované, že na stěžovatele nebylo možné nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU. Stěžovatel se proto nemůže dovolávat posuzování své osoby jako osoby s obdobným postavením rodinného příslušníka občana Evropské unie. Městský soud naznačil pochybnosti o trvalosti vztahu, své závěry však opřel i o nesplnění podmínky sdílení společné domácnosti, z tohoto důvodu neshledal zdejší soud jeho rozhodnutí za nedostatečně zdůvodněné, resp. vycházející z nedostatečně zjištěných skutečností. Vedení společné domácnosti a otázka trvalosti vztahu jsou přitom vzájemně propojené, neboť právě délka vedení společné domácnosti může v jednotlivých případech svědčit o trvalosti vztahu (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7 Azs 75/2016 - 37).

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán podle § 174a zákona o pobytu cizinců zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Nejvyšší správní soud vychází při posuzování této otázky především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kritéria dle této judikatury podrobně vyjádřil již městský soud v napadeném rozsudku. Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgány se v daném případě dostatečně zabývaly otázkou přiměřenosti rozhodnutí, neboť hodnotily délku pobytu stěžovatele na území České republiky, možnost návratu do země původu a intenzitu vazeb na domovský stát, zdravotní stav a věk, povahu rodinných vazeb na území České republiky a na Ukrajině, podnikatelské aktivity na území České republiky, a vyjádřili se také k tomu, že společenské a kulturní vazby na území České republiky nebyly zjištěny. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil s městským soudem v tom, že v postupu správních orgánů neshledal pochybení.

Podle stěžovatele správní orgán i městský soud přikládají váhu zcela jiným skutečnostem, než které jsou pro věc podstatné, stěžovatel však nekonkretizuje, v čem má spočívat pochybení městského soudu a žalované, resp. které podstatné skutečnosti byly opomenuty. Stěžovatel uvádí, že na území ČR má přítelkyni, se kterou plánuje budoucnost. Nejvyšší správní soud k tomu ve shodě s žalovanou a městským soudem konstatuje, že stěžovateli nic nebrání v tom, aby společnou budoucnost s přítelkyní realizoval na Ukrajině, kde jeho přítelkyně před udělením správního vyhoštění stěžovateli v jeho domě pobývala. Stěžovatel poukázal na správní praxi, kdy správní orgány vyhoštěným cizincům neumožňují návrat do země, v kasační stížnosti však nekonkretizoval, z čeho má tato praxe vyplývat. Stěžovatel tak pouze opakuje argumentaci, kterou vypořádal již městský soud, když odkázal na § 122 zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že je možné za určitých okolností získat vízum již v době, po kterou nelze podle rozhodnutí o správním vyhoštění umožnit vstup na území. Zákonná úprava tak nenasvědčuje tomu, že by jednou vyhoštěným cizincům nemohl být umožněn návrat na území České republiky. Ani tuto kasační námitku proto soud neshledal důvodnou.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost **zamítl**.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu